

DANIELLE STEEL
MÚLHATATLAN

DANIELLE STEEL
MÚLHATATLAN

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Danielle Steel: *Past Perfect*

Published in the United States by Delacorte Press, an imprint of
Random House, a division of Penguin Random House LLC, New York

Copyright © 2017 by Danielle Steel

All rights reserved

Cover image: *Margie Hurwich*/Arcangel Images;

chandelier © *Gari Wyn Williams*/Alamy

Author photograph © *Brigitte Lacombe*

Fordította *Bánki Bálint*

Hungarian translation

© by Bánki Bálint, 2019

Hungarian edition

© by Maecenas Könyvkiadó, 2019

honlap: www.maecenaskiado.hu

*Ajánlom könyvemem szeretett gyermekeimnek,
Beatie-nek, Trevornak, Toddnak, Nicknek, Samanthának,
Victoriának, Vanessának, Maxxnak és Zarának.*

*Legyen áldott a múltatok, a jelenetek és a jövőtök,
legyen az élet ajándék számotokra.*

*És adjon a közös múltatok kellő erőt,
egymás iránt pedig gyengéd szeretetet,
most és mindörökké, életek minden napján.*

Tiszta szívből és soha nem múló anyai szeretettel:

Anyá/d.s.

*Ha ismernéd a múltat és a jövőt,
vajon letérnél az utadról?
Vagy inkább végigmennél rajta,
mert a sorsod megváltoztathatatlanak,
eleve elrendeltnek tartod?
Megváltoztathatjuk-e a jövőt vagy a múltat,
vagy csupán alkalmazkodhatunk hozzájuk?
Netán jobban tesszük, ha tiszteletben tartjuk
az idő folyását, és nem próbáljuk más
mederbe terelni az eseményeket?*

–d.s.

Előszó

Kedves Olvasók!

Sohasem szerettem a szellembistóriákat, sem pedig az időutazásról szóló könyveket. Számomra ezek mindig megfoghatatlannak tűntek, és nem indították be a fantáziámat. Nem tudok mihez kezdeni azzal, hogy valaki visszautazik az időben, és beleszeret valakibe, aki több száz évvel korábban élt. Aztán szembesül a dilemmával: ott maradjon-e abban a másik évszázadban, vagy inkább térjen vissza a „valódi” életében magukra maradt szeretteihez. Az ilyen választások egyszerűen frusztrálnak engem. Ezért meglehetősen szokatlan tőlem ez a könyv, de megnyugtatóképpen előrebocsátom, hogy igyekeztem a józan ész határain belül maradni.

Az ódon házak azonban mindig is közel álltak a szívemhez, jó néhányban éltem is. Az egyik ezek közül egy egy több mint százéves, viktoriánus stílusú, bájos házikó volt. Az emberek azt suttogták, hogy szellemek kísértenek benne. Én persze csak legyintettem erre, és megpróbáltam fittyet hányni a szóbeszédre. De kár is lenne tagadni, hogy időnként valóban furcsa hangokat hallottam, meglepő dolgokat tapasztaltam az otthonomban, amelyekre nem volt észszerű magyarázat. Mások is megéreztek a hely „vibrálását”, és határozottan állították, hogy a házban szellemek bolyonganak. Én persze a végsőig kitarítottam a meggyőződésemmel, és figyelmen kívül hagytam a véleményüket.

Kétségtelen azonban, hogy az ódon házaknak megvan a maguk története. A falaik közt lezajlott események, a hajdani lakók boldogsága vagy boldogtalansága, az a mód, ahogyan éltek bennük – mind-mind nyomot hagytak az épületeken. Amikor ilyen ódon otthonban volt szerencsém lakni, gyakran eltűnődtem azon, vajon milyen életük lehetett a korábbi lakóknak. Két öreg házat is felújítottam, és mindvégig olyan érzésem volt, mintha ezeknek a házaknak lelkiük lenne. Hiszem, hogy az efféle ódon épületeknek van valami romantikus kisugárzásuk, ami egyesek szívét rabul ejti, másokét viszont nem.

A Múlthatatlanban egy fiatalos, életvidám és energikus család – fiatal pár három gyerekkel – költözik New Yorkból San Franciscóba, egy ódon kúriába, ahová magukkal viszik modern életszemléletüket is. Velük együtt számítógépek, videojátékok és a manapság

trendinek tartott életstílus megannyi más kelléke és szokása érkezik a házba.

Aztán az első ott töltött éjszakán enyhe földrengés rázza meg az épületet, nem csekély felbolydulást okozva a lakók életében. A semmiből ugyanis váratlanul felbukkan egy különös csoport: csupa elegáns ruhába öltözött, elbűvölő múlt századi ember, akik aztán ugyanolyan hirtelen el is tűnnek.

Amikor néhány nap múlva a ház új tulajdonosai farmerben, pólóban és edzőcipőben (vagy éppen mezítláb) besétálnak az étkezőbe, egy családi összejövetel kellős közepében találják magukat. A ház eredeti tulajdonosai, elegánsan kiöltözve, éppen vacsoráznak. A két családot egy évszázad választja el, mégis látják egymást...

És ezzel egy különös új kapcsolat veszi kezdetét. A családtagok nap mint nap felbukkannak egymás életében, kölcsönös tisztelet alakul ki közöttük, vonzalmak ébrednek, barátságok szövődnek, miközben csakis ők – és csakis a házon belül – látják egymást.

A huszadik században elképesztő események zajlottak le: két világháború, gazdasági világválság, jelentős változások a társadalomban és az iparban, első ember a Holdon – hogy csak néhányat említsünk a számtalan nagy horderejű történés közül, amelyek gyökeresen megváltoztatták a világot. Regényem modern családja új barátaival káprázatos történelmi korba repül vissza, de továbbra sem adja fel életvitelét. A két család tagjai segítik egymást, tanulnak egymástól, és megosztják egymással az élettapasztalataikat.

Nem hétköznapi könyvet tartanak kezükben a Kedves Olvasók! Különleges korba repítem vissza önöket, és rendkívüli képességekkel megáldott emberekkel ismerkedhetnek meg. A megható történet két olyan családról szól, akiket a sors sodort egy fedél alá. Dacolva az őket elválasztó idővel, mindannyian hozzájárulnak valamennyiük életének kiteljesedéséhez, mert összeköti őket egy különleges adottság, amiről korábban egyik család sem álmodott. Szívből kívánom, hogy ezek a képességek ne csupán a szereplők életét gazdagítsák, hanem az önökét is. Remélem, legalább annyira megkedvelik majd e két család tagjait, mint amennyire én a szívembe zártam őket történetük megírása közben. Remélem, élvezni fogják könyvem minden sorát!

Szeretettel:
Danielle

MÚLHATATLAN

Első fejezet

Blake Gregory a New York-i irodájának ablakán kibámulva merengett. Azt latolgatta, elfogadja-e az imént kapott vezérigazgatói állásajánlatot egy most induló San Franciscó-i cégtől, amely a legmodernebb csúcstechnológia révén szándékozik forradalmasítani a közösségi médiát. Blake már korábban is kapott hasonló ajánlatokat például Bostonból és más nagyvárosokból, de egyik sem volt ennyire csábító, mint ez a mostani, így habozás nélkül visszautasította őket. Ez a mostani valami más volt, tele előre kiszámíthatatlan és izgalmas lehetőséggel. A céget két fiatalember alapította, akiknek makulátlan szakmai előmenetelét ígéretesnek találta, akárcsak azt a tényt, hogy korábbi vállalkozásaik révén szerzett hatalmas vagyonukból rengeteg pénzt investálhattak új cégük beindításába. Ahogy a korábbiakat, ezt az új vállalkozásukat is nagyon egyszerű koncepcióra alapozták. A közösségi médiát a beépített keresőmotor elvének alkalmazásával akarták magasabb szintre emelni. A prognózis szerint az elvek ötvözésével szinte csillagászati léptékű növekedés érhető el.

Blake jelenlegi munkahelye stabil lábakon álló, kimondottan jó hírű cég volt, amely szintén kockázati tőkebefektetéssel foglalkozott a csúcstechnológiai piacon. A felvázolt ötletet azonban annyira életképesnek és izgalmasnak találta, hogy szívesen beszállt volna az új vállalkozásba. Ugyanakkor a jelenlegi pozíciójában is jól és örömmel végezte a munkáját. Ráadásul egy új vállalkozás könnyen befuccsolhat, persze ha mégis sikeresek lesznek, akkor ezzel a projekttel nagyot szakíthatnak. Akár milliárdokat is. Természetesen látta előre a lehetséges buktatókat, de úgy vélte, hogy ezeket még a kezdeti stádiumban ki lehet küszöbölni.

Váratlanul érte az állásajánlat. Egy üzleti partnere révén került képbe. Persze az is sokat nyomott a latban, hogy az

üzleti körökben jó hírnevet szerzett magának. Éles eszű és előrelátó elemzőként tartották számon, aki jól méri fel a lehetséges kockázatokat, melyekkel egy újonnan induló vállalkozásnak számolnia kell. Olyan vezető hírében állt, aki képes egy induló vállalkozást sikeressé tenni. A San Francisco-i vállalkozók kétszer akkora fizetést ajánlottak neki, mint amennyit New Yorkban keresett. De tagadhatatlan, hogy a jelenlegi munkahelyén is biztosítva volt a jövője, és kedvelte a munkatársait. A San Franciscóban induló vállalkozásról viszont semmit sem tudott. Egyáltalán nem biztos, hogy az új munkaadóit is kedvelni fogja. Csak azt tudta róluk, hogy vág az eszük, mint a borotva. Merész, belevaló és könnyörtelen vállalkozók, akik eddig mindig nagy nyereségre tettek szert. Ezért is volt annyira csábító az állásajánlatuk, habár Blake általában nem vállalt felesleges kockázatot. A magasabb fizetést persze vonzónak találta, akárcsak azt, hogy a vállalkozásban is részesedést szerezne, miután az előzetes tervek szerint tőzsdére viszik a cég részvényeit.

Attól a gondolattól, hogy valami teljesen új dologba vágja a fejszóját, ismét fiatalnak érezte magát. Negyvenhat évesen már eljutott odáig, hogy hátralevő éveiben biztonságos, kiszámítható útvonalon haladhat. Már jó ideje a megszokott mederben folyt az élete. Házasság volt, három gyermek édesapja, és nem az a fajta, aki felelőtlen döntéseket hoz. El sem tudta képzelni, mit szól majd mindehhez a felesége, Sybil, ha elmondja neki. Mindketten megrögzött New York-iak voltak. Imádták ezt a várost, itt nőttek fel, akárcsak a gyermekeik. Blake eddig sosem vette fontolóra, hogy másik városba költözzenek. De most igen. Ha sikeresen beindul a vállalkozás, akkor nagy vagyonra tehet szert. Nem lesz könnyű egy ilyen ajánlatot visszautasítani.

Sybil harminckilenc éves volt, szerteágazó karrierrel a háta mögött. Művészettörténet szakon végzett a Columbia Egyetemen. Itt ismerkedett meg Blake-vel, aki üzleti tanulmányokat folytatott, és MBA-képzésre járt oda. Sybil rajongott a modern kor avantgárd építészetéért. Frank Lloyd

Wright, I. M. Pei, Frank Gehry volt a kedvence. Később vizsgálta is ment a Columbia Egyetemre építészetet tanulni. Aztán összeházasodtak Blake-vel, gyerekeik születtek, és Sybil érdeklődése a belsőépítészet felé fordult. Több felső kategóriás bútorokat gyártó cégnek is a konzultánsa lett. Emellett saját bútorokat is tervezett, melyek idővel ikonikussá váltak a piacon. Később konzultánsa lett a New York-i Modern Művészeti Múzeumnak (MoMA) és a Brooklyn Múzeumnak. Az ő tanácsai alapján döntötték el, milyen jelentősebb műtárgyakkal bővítsék az állandó kiállításait, és emellett kurátori teendőket is ellátott. Bármibe fogott, a munkája mindig letisztult és a modern kor szelleméhez illő volt. Számára az a fogalom, hogy szabadidő, nem létezett, mégis tudott valahogy időt szakítani az írásra. Egy nagyszabású, a huszadik századi belsőépítészetről szóló könyvnek látott neki, és a kiadója már türelmetlenül várta, mikor készül el vele.

Blake biztos volt benne, hogy a könyvnek nagy sikere lesz. A felesége alapos, átgondolt író volt, és olyan témához nyúlt, amit a legjobban ismert. Gyakran publikált cikkeket a fontosabb belsőépítészeti magazinokban, és a *The New York Times* építészeti rovatában is megjelentek írásai. Ezen a területen szaktekintélynek számított. Sybil szívéhez a huszadik századi modern építészet középső szakasza állt a legközelebb. Az 1950 előtt tervezett belső terek kevésbé érdekelték, de ezen időszakról sem feledkezett meg értekezéseiben.

New York-i otthonukat Sybil egy régi textilgyár üzemében alakította ki. A Tribeca negyedben található, kétszintes loft lakásuk úgy nézett ki, mintha egy gyárépületből átalakított modern múzeum egyik szárnya lenne a North Moore utcában. Belépve az otthonukba, egy szakavatott látogató minden jelentősebb modern belsőépítész stílusjegyét első látásra felfedezhette. Sybil maga is nagyon tehetséges belsőépítész volt, kellő érzékkel megáldva, hogy ráérezzen az ígéretes irányzatokra. Blake nem mindig értette, minek alapján dönt a felesége, de azt hajlandó volt beismerni, hogy a végeredményben sosem kellett csalódnia.

Sybil a korábbi korszakok építészeti stílusát is nagyra tartotta, és lelkesen látogatta a Metropolitan Múzeum kiállításait. Mindketten imádták az archaikus Frick-gyűjtemény századfordulós eleganciáját. A nőt azonban igazán az hozta lázba, ha valami eltért a főbb irányzatoktól. Ahhoz vonzódott a leginkább, ami még csak most bukkant fel a lakberendezés horizontján. A saját otthonukon is érződött ez a szemléletmód. Nyitott volt minden újdonságra, és a tágas belső tereket saját készítésű, egyedi bútoraival rendezte be.

Sybil az ország minden részéből kapott felkéréseket, hogy a múzeumok kiállításain kurátorként tevékenykedjék. Ekkor már szinte soha nem vállalt el megbízást magánszemélyektől. Nem akarta ugyanis, hogy a kliensei elképzelése és ízlése korlátozza az alkotói szabadságát. Alkotói munkájának központja pedig kétségkívül New York volt. Ezért aztán Blake már előre vonakodott arra kérni a feleségét, hogy költözzenek San Franciscóba miatta. Úgy érezte, ez nem igazán tisztességes. Normális esetben nem is merült volna fel benne egy ilyen kérés, de ezúttal olyan lehetőségről volt szó, amilyen csak egyszer adódik az ember életében. Az is megfordult Blake fejében, hogy néhány évet akár egyedül is bevállalhat, de tudta, hogy ha sikeres lesz a vállalkozás, akkor tovább akar majd maradni Kaliforniában.

A gyerekei sem örülnének a költözésnek. A San Franciscó-i állásajánlat pont a tanév kezdésével esett be. Andrew épp most kezdte meg az utolsó évét a középiskolában. Valamikor az ősszel pedig eljön az ideje, hogy beadja a jelentkezését az egyetemre. Caroline még alsóbb évfolyamon tanult, de élete ezer szállal kötődött New Yorkhoz. Tizenhat-tizenhét éves kamaszok még a költözés puszta gondolatától is halálra rémülnek. Egyedül a hatéves kisfiúkat, Charlie-t nem érdekelné, ha valahol máshol élnének. Számára csupán az számított, hogy együtt legyenek. Ő most kezdte az első osztályt.

Sybil éppen Philadelphiában töltötte a napját, egy helyi múzeumban konzultált egy kiállításról. Őt kérték fel, hogy a kiállítással kapcsolatos kurátori teendőket lássa el két évig.

Blake azt sem tudta eldönteni, hogy egyáltalán megemlítsse-e a feleségének az állásajánlatot, vagy se. Minek zaklasa feleslegesen, ha végül nem vállalja a munkát? Csakhogy a helyiek kívánságára már ezen a héten San Franciscóba kellene utaznia további tárgyalásokra. Alaposan fel akarta mérni a helyzetet, és minden porcikája oda vágyott. A két vállalkozó elképesztően állhatatosnak bizonyult. Hétfő volt, és Blake kifundálta, hogy elég néhány megbeszélést áttennie más időpontra, és akár már szerda délután el tud szabadulni a munkahelyéről.

Még akkor is ezen járt az esze, amikor aznap este Sybil hazaért az otthonukba. Hosszú szőke haja kontyba volt feltűzve, és egyszerű, mégis sikkos fekete kosztümöt viselt. Mint mindig, most is lerítt az öltözékéről, hogy vérbeli New York-i nő. Kimondottan szép asszony volt, és a lányuk örökölte magas, karcsú testalkatát, egész méltóságteljes megjelenését. A két fiú inkább Blake vonásait örökölte. Ez egyértelműen látszott rajtuk, elég volt sötét hajukra és szemükre nézni, az atletikus testfelépítésükről már nem is beszélve. Mindketten imádtak sportolni, és nagyon jó atléták voltak.

– Hogy ment a megbeszélés? – kérdezte Blake, amikor a felesége rámosolygott. Aztán Sybil letette a táskáját, és kibújta a cipőjéből. Igazi vénasszonyok nyara volt. Már reggel hatkor elindult otthonról, hogy még elkapja a vonatot, máskülönben nem ért volna oda a philadelphiai megbeszélésre. A házvezetőnőjük hozta el Charlie-t az iskolából, Caroline és Andy pedig metróval jöttek haza a délutáni órákban. Sybil egyáltalán nem bánta, hogy a munkája miatt rugalmas az időbeosztása. Így rendszerint el tudott menni Charlie-ért az iskolába. Charlie nem volt tervezett gyerek, mindkettejüket meglepetésként érte az érkezése. A kezdeti sokk után hamar hozzászoktak a megváltozott helyzethez, és most már mindketten úgy vélték, hogy az egyik legszebb ajándék volt az életükben. Problémamentes gyerek volt, akiben túláradt a szeretet. Bármivel is foglalatoskodott, mindig vidáman tette. A két idősebb testvére is imádott vele lenni.

Andy és Caroline a saját szobájukban írták éppen a házi feladatukat, amikor Sybil hazaért Philadelphiából. Charlie pedig a szülei hálószobájában nézett egy filmet a síkképernyős tévén. Már mindegyik gyerek túl volt a vacsorán, de Blake megvárta vele a feleségét. Sybil bement a konyhába, és elővette a hideg sült csirkét és salátát, amit a házvezetőnő tett neki félre. Blake utána ment.

– Nem hiszem, hogy elvállalom a kurátori megbízást – mondta Sybil, miközben a férje töltött neki egy pohár bort. – Dániából érkeznek a kiállításra szánt tárgyak, és elég összeszedetlennek tűnnek számomra. Ők pedig nem szeretnék, hogy kiegészítsem a kollekción. Egy nagy presztízzsel bíró múzeum állította össze az anyagot, ezért nem akarják, hogy belenyúljak. Ez a munka nem nekem való.

Sybil sok felkérést visszautasított, nem ragadott meg minden kínálkozó alkalmat. Nagyon kényes volt a munkáját illetően, és kifinomult ízlése alapján szerette megválogatni, hogy melyik korszakkal és tervezővel foglalkozik.

– Amúgy meg a könyvemre is időt kell szánnom. Jövőre szeretném befejezni. – Sybil már két éve dolgozott a könyvén. Olyan alapos munkát végzett, hogy akár a modern tervezőkről írt tankönyvként is megállja majd a helyét. – Neked milyen napod volt? – kérdezte Blake-től, és rámosolygott. Szerették esténként megosztani egymással, mi minden történt velük aznap.

– Remek. Szerdán San Franciscóba utazom – bökte ki Blake, és egyből érezte, hogy ez így elsőre elég meredeken hangzott. Megrökönyödött képet vághatott, és már azon törte a fejét, hogyan találja a témát emészthetőbben. Az izgalomban kicsúszott megjegyzése azonban végül jó kiindulási alapnak bizonyult.

– Valami jó üzlet van kilátásban? – kérdezte Sybil, és belekortyolt a borába. Blake sokáig vacillált, mit feleljen. Végül nagyot sóhajtott, és hátradőlt a székén. Soha nem titkolt el semmit a felesége elől. Egy csapat voltak immár tizennyolc éve. Ezért működött még mindig jól a házasságuk. Nem vol-

tak meglepetésszerű fordulatok a kapcsolatukban, és ennek mindketten örültek. Már csaknem két évtizede annak, hogy egybekeltek, és még mindig szerelmesek voltak egymásba.

– Ma elképesztő ajánlatot kaptam egy most induló San Franciscó-i vállalkozástól – mondta visszafojtott hangon Blake.

– Gondolom, visszautasítottad, ugye? – Sybil előre tudta a választ, de azért udvariasságból rákérdezett. A férje minden állásajánlatot visszautasított. Megelégedettséggel töltötte el a jelenlegi munkája, legalábbis Sybil ezt hitte.

– Ez most más tésztá. Két sikeres fiatal vállalkozóról van szó, akik egy csomó pénzt fektetnek be az induló cégükbe. Makulátlan a szakmai életútjuk, és szerintem sikeres lesz a vállalkozás. Így mindenki szép summát tehet majd zsebre. – Látszott Blake-en, hogy biztos a dolgában. Sybil mélyen a férje szemébe nézett, majd letette villáját a tányérra.

– De San Franciscóban van. – Ennyi erővel akár azt is mondhatta volna, hogy a Marson vagy a Plútón. Sybil számára Kalifornia már nem volt rajta a térképen.

– Tudom, de kétszer akkora fizetést ajánlottak, mint amennyit jelenleg keresek. A lehetséges vállalati részvény-csomagról már nem is beszélve. Ha nagyot kaszálnak, akkor a mi életünk is sínen lesz. – Mindketten elég jól kerestek. Kényelmes és nyugodt életet éltek, mindenük megvolt, és a gyermekeik jövője is el volt rendezve. Korábban egyikük sem vágyott arra, hogy beverekedjék magukat az elitbe. – Nem állítom, hogy milliárdosok leszünk, de ezzel az üzlettel nagyon komoly pénzt lehet szakítani, Syb. Nem könnyű az ilyen ajánlatot visszautasítani.

– Nem költözhetünk San Franciscóba – jelentette ki kurtán Sybil. – Én sem, te sem, és a gyerekeinkkel sem tehetjük ezt meg. Andrew idén fog érettségizni. – Ezt Blake is ugyanolyan jól tudta. Egész délután ekörül forogtak a gondolatai. Már attól is lelkiismeret-furdalás kínoztá, hogy egyáltalán fontolóra vette az ajánlatot, ahelyett, hogy egyből visszautasította volna. Már így is árulónak érezte magát a családban.

– Csak szeretném alaposabban feltérképezni a helyzetet, hogy lássam, mit utasítok vissza – magyarázta Blake, miért akar elutazni. De tudta, hogy ez elég gyenge kifogás. És a felesége is tudta.

– És mi van akkor, ha végül mégsem akard visszautasítani? – kérdezte, és aggodalom ült ki az arcára.

– Nem lesz más választásom, de szeretném személyesen is meghallgatni az ajánlatukat. – Blake tisztában volt vele, hogy negyvenhat évesen nem fog még egy ehhez hasonló ajánlatot kapni. Ha nem ragadja meg a kínálkozó alkalmat, akkor minden bizonnyal a jelenlegi munkahelyén fogja a karrierjét befejezni. Ezt sem bánta volna különösebben, hiszen a jelenlegi pozíciójában is köztisztviselőként állt. Mégis, mielőtt visszautasítja az ajánlatot, teljesen meg akart bizonyosodni arról, hogy helyesen cselekszik.

– Ez így első hallásra nem sok jót sejtet – monda Sybil, miközben betette tányérjaikat a mosogatóba.

– Nem azt mondom, hogy elfogadom az ajánlatot, Syb. Csak szeretném alaposan szemügyre venni. Esetleg csak pár évről van szó, amit egyedül is végig tudok csinálni – magyarázta. Próbált valami megoldást felvetni egy olyan problémára, amiről Sybil hallani sem akart.

– Ebbe úgysem mennének bele. Nekünk pedig itt kell maradnunk, amíg Caro és Andy le nem érettségiznek. Ez pedig még két év. – Blake tudta, hogy minden bizonnyal áldozatot kell hoznia a családjáért. De érezte, hogy nem olyan könnyű visszautasítani az induló San Franciscó-i vállalkozás ajánlatát, mint ahogy az elsőre tűnt.

– Csak szerdától péntekig leszek távol. Hétféjére már haza isjövök – monda Blake csendesen, de volt valami a tekintetében, amihez hasonlót Sybil korábban még soha nem tapasztalt, és nem tetszett neki. Blake ezúttal magára gondolt, és nem a családjára.

– Vajon miért vagyok mégis nyugtalan? Ezt nem gondolhatod komolyan, Blake. – Sybil ajka elkeskenyedett, és a tekintete feszült idegállapotáról árulkodott.

– Ezzel megalapozhatnánk a jövőnket. Itt soha nem lesz alkalmam ennyi pénzt keresni.

– Éppen elég pénzünk van, nincs többre szükségünk – jelentette ki határozottan Sybil. – Nagyszerű otthonunk van, és jól élünk. Mindenünk megvan. – Sybil soha életében nem volt telhetetlen, és megelégedett annyival, amit ketten megkerestek.

– Ez most nem csak a pénzről szól. Izgalmas lenne valami új dologba fogni. Ez pedig egy olyan úttörő vállalkozásnak tűnik, ami kiforgatja négy sarkából a világot. Sajnálom, Syb. Ezt muszáj alaposan szemügyre vennem. Ezért nem haragudhatsz rám. – Blake szerette a feleségét, és nem akarta tönkretenni a házasságukat. De azzal is tisztában volt, hogy ha nem beszél a San Franciscó-i vállalkozókkal, akkor a mulasztást egész életében bánni fogja. Ezért már korábban elígérkezett nekik, ki sem kérve a felesége véleményét.

– Nem tudok rád haragudni... hacsak nem miattad kell elköltöznünk New Yorkból – mondta Sybil, majd elnevette magát. Nem haragudott a férjére, de félt. – Csak azt ígérd meg, hogy nem fogsz őrültséget csinálni, és beszélsz velem, mielőtt ígent mondasz az ajánlatukra.

– Ez csak természetes. – Blake átkarolta Sybil vállát, majd együtt átmentek a hálószobájukba. Charlie az ágyukban feködt, elaludt tévénézés közben. Blake átvitte a fiút a saját szobájába, ahol Sybil pizsamába bújtatta. Charlie végig jóízűen aludt, mint a tej. Aztán jó éjszakát kívántak Caroline-nak és Andynek, és ők is nyugovóra tértek.

– Miután lekapcsolták a villanyt, Sybil még sokáig feködt álmatlanul az ágyában. Blake szavai jártak a fejében. Remélte, hogy csak pillanatnyi fellángolásról van szó, és férjének holnapra megjön a józan esze. Van olyan, hogy valami elsőre nagyon csábítónak tűnik, de aztán rájön az ember, hogy nem neki való. El sem tudta képzelni, hogy bármelyikük San Franciscóban éljen, és nem is akart foglalkozni ezzel a gondolattal. Lehet, hogy ez az álláslehetőség most nagyon izgatja a férje fantáziáját, de Sybil biztos volt benne, hogy

mindannyian szörnyen éreznék magukat San Franciscóban. Blake nem várhatja el, hogy miatta elköltözzön a család New Yorkból. Ő maga pedig végképp nem akart elköltözni innen, még annak a férfinak a kedvéért sem, akit tiszta szívéből szeretett. És a gyerekekkel sem tehetik ezt meg. Az is távol állt tőle, hogy távkapcsolatban éljenek, és csak hétvégeként lássák egymást. Akárhogy is nézte, nem volt megoldás. A New York-i életük a maga módján tökéletes volt. Ebben Blake is egyetértett vele, de most nem mindennapi ajánlatot kapott San Franciscóból.

Blake reggel még azelőtt bement az irodába dolgozni, hogy Sybil elvitte volna Charlie-t az iskolába. Mire pedig Sybil hazért és leült az íróasztalához, már el is döntötte, hogy nem fog idegeskedni a férje tervein. Blake sosem volt lobbanékony természetű, mindig a józan észére hallgatott, és ugyanúgy imádta New Yorkot, mint Sybil. Élvezettel végezte a munkáját, amivel a jelenlegi munkahelyén foglalkozhatott: a kockázati tőkebefektetést, a felmerülő új ügyletek kiértékelését. Sybil biztos volt benne, hogy San Franciscóban már az első megbeszélés után ráébred: nem neki való ez az induló vállalkozás, akármilyen káprázatosnak tűnik is az ajánlatuk. A férje ízig-vérig New York-i volt, akárcsak ő, azt pedig végképp nem akarhatja Blake, hogy feje tetejére álljon az egész család élete. Sybil végül arra jutott, hogy még mindig jobb, ha Blake elutazik Kaliforniába, és a saját szemével nézi meg a dolgokat, mint ha ő a sarkára áll, és hajba kapnak. Megvan a férjének a magához való esze. Ebben Sybil teljesen biztos volt.

Aznap békésen töltötték az estét, és nem hozták szóba a témát. Sybil nem akart összeveszni a férjével, Blake pedig nem akarta feszegetni a dolgot. Szerdán Blake az irodából egyenesen a repülőterre ment. Mielőtt felszállt a gépe, még egyszer felhívta a feleségét telefonon, hogy elbúcsúzzon tőle, és megmondja neki, mennyire szereti őt. Megköszönte, hogy ilyen jó fej volt, amiért nem zsörtölődött vele a San Franciscó-i utazása miatt.

– Végére is miért ne nézhetnél körül egy kicsit, mielőtt visszautasítod az ajánlatukat? – mondta Sybil kedvesen, és Blake érezhetően megkönnyebbült. Sybil tudta, hogy nem lehet neki olyan nagy összeget ajánlani, amivel el tudják csábítani New Yorkból. Blake a szokások rabja volt, és szerette a munkáját.

– Én is így gondolom. Mondd meg a gyerekeknek, hogy szeretem őket. Valamikor késő éjjel, de péntekre mindenképpen itthon leszek. – Blake úgy tervezte, hogy az utolsó járatot még elcsípi San Franciscóból, de az időeltolódás miatt a felesége már aludni fog, mire ő hazaér – a gépe előreláthatóan hajnali kettőkor landol a JFK-n (a New York-i John F. Kennedy repülőtéren). Bármilyen későn érkezik is haza, ez egyszer nem búslakodott azon, hogy a péntek éjjelt sem tölti a felesége mellett az ágyban. A hétvégére úgysis a Hamptonsvidékre utaznak, ahol nyaranta egy egész hónapra nyaralót béreltek, sőt máskor is le-leugrottak oda pihenni hétvégére. Még mindig ragyogó, nyáriás volt az idő, és ezt ki akarták használni. A gyerekeknek is volt kedvük leruccanni. Már alig várták a hétvégét, akárcsak Blake.

Mivel a San Franciscó-i utazással járó időeltolódás Blake-nek kedvezett, már szerda este nyélbe tudott ütni a szállodájában egy estebéd melletti megbeszélést az induló vállalkozás két alapítójával, akik lelkesen ígért mondtak a találkozóra. Fiatalabbak voltak nála vagy tíz-tizenöt évvel, és lenyűgöző adatokat, történeteket meséltek a korábbi vállalkozásaikról. Blake hamar tisztába jött azzal, hogy tipikus „kockák” módjára, komputerszeniként kezdték a karrierjüket, és csak később vált belőlük ragyogó üzletember. A két alapító a Harvardon szerzett MBA diplomát. Igazi ötletemberek voltak, szerettek új vállalkozásokat pályára állítani, aztán túladni rajtuk, és továbblépni. Blake-től azt várták, hogy vezesse a vállalatot, amíg ők a háttérben kihozzák a koncepciójukból a maximumot. Úgy tervezték, végül vagy eladják, vagy tőzsdére viszik a céget. Majd meglátják, melyik kecsegtet nagyobb haszon-

nal. Pénzük volt bőven ahhoz, hogy sikerre vigyék a vállalkozásukat. Ahogy Blake hallgatta a szenvedélyes előadásukat, beigazolódott az előzetes félelme: a személyes ismeretség csak még inkább felvillanyozta.

Aznap este nem jött álom a szemére, másnap reggel pedig már munkareggelin vett részt vagy fél tucat ember társaságában, akik a vállalat egyes osztályainak vezetői lesznek. Csupa olyan sikeres és innovatív férfi és nő, akik korábban más cégeknél már letették a névjegyüket. A két alapító kizárólag olyan embereket akart bevenni a csapatba, akik a maguk szakterületén igazi sztárnak számítottak. Blake-ről is úgy vélték, hogy vezérigazgatóként igazi sztárnak számít. Azt különösen nagyra értékelték benne, hogy képes két lábbal állni a földön.

Az üzleti terv szinte hibátlanra sikerült. Komoly esély kínálkozott rá, hogy hatalmas összeget szakítsanak a vállalkozással. Ez különösen Blake számára volt csábító, akinek vezérigazgatóként részvénytársaságot és tulajdoni részesedést is felajánlottak.

Aznap egyik értekezletről a másikra ment, vacsora előtt pedig ismét találkozott a két cégalapítóval, hogy megbeszéljék az első benyomásait. Nagyon meg voltak elégedve a hallottakkal. Blake egyensúlyba hozta a lelkes csapatot, és úgy látták, szükség van a józan pénzügyi meglátásaira. A pénteki értekezletek még az előző napinál is jobban sikerültek. Blake-nek a munkahelyi körülmények is tetszettek. Egy régi raktárépületet építtettek át a piactól délre fekvő területen. Itt már egy tucat fiatalember szorgoskodott az irodák kialakításán. Mind tele voltak energiával és merész ötletekkel. Már attól is felpeszdült és izgalomba jött az ember, ha a társaságukban lehetett. Főleg ahhoz képest volt nagy a kontraszt, amit a mindennapi munkája során végzett, habár az alapkonceptióban nem volt lényegi különbség. Azt persze kár is lett volna tagadnia, hogy volt némi kockázat a vállalkozásban, de értelmesnek és tapasztaltnak tűnt minden egyes csapattag. Meglepően összetartó csapatot alkottak, és Blake szinte

azonnal beilleszkedett. Mielőtt elköszöntek Blake-től, még egyszer megtették az ajánlatukat. Ekkorra még szilárdabb meggyőződésüké vált, hogy ő lenne a legmegfelelőbb ember a feladatra, és Blake is így érezte. Az elmúlt két napban minden kételye szertefoszlott az új állást illetően. Hazafelé a New Yorkba tartó járaton némán bámult maga elé, csak ült, és a semmibe meredt. Cikáztak a fejében a gondolatok, teljesen felvillanyozódott. Évek óta nem töltött munkában ehhez fogható 48 órát. Úgy érezte, újjászületett.

Blake hajnali háromkor nyitott be a Tribeca negyedben lévő otthonuk ajtaján. Sybil az igazak álmát aludta. Blake csókot nyomott a felesége feje búbjára. Sybil meg sem rezdült az érintésére.

Szombat reggel Blake meglehetősen fáradtnak látszott, amint komor arckifejezéssel belépett a konyhába. Ekkorra már mindenki becsomagolt a hétvégi kiruccanásra, és indulásra készen álltak. Sybil direkt nem kérdezte a San Franciscó-i útja felől, amíg meg nem érkeztek a Hampton-vidékre, és be nem rendezkedtek a bérelt hétvégi házban. Még azt is megvárta, amíg a gyerekek lementek játszani a tengerpartra. Ezután kiültek a ház faburkolatú tornácára, és onnan figyelték a hancúrozó gyerekeket. Aztán Sybil kérdően a férje felé fordult. Blake pedig a megfelelő szavakat kereste, hogy elmondja a feleségének mindazt, amiről előre tudta, hogy nem is akarja hallani.

– Hogy ment? – kérdezte végül Sybil, és feszültnek tűnt.

– Örültséggel lenne, ha visszautasítanám az ajánlatukat – mondta Blake nyers és rekedtes hangon. – Még soha életemben nem álltam ilyen lehetőség kapujában. Valószínűleg nem lesz még egy ilyen az életemben. – Aztán részletesen elmagyarázta a feleségének, mennyi pénzt fog keresni, ha aláírja a felkínált szerződést. Főleg akkor áll sok pénz a házhoz, ha végül piacra dobják a részvényeiket, vagy felvásárolja őket egy olyan cégóriás, mint például a Google. Könnyen elképzelhető, hogy előbb-utóbb szemet vetnek rájuk.

– Az élet nem csupán a pénzről szól – dorgálta meg Sybil.
– Mióta motivál téged ennyire a pénz? Pusztán az anyagiak

miatt nem várhatod el tőlünk, hogy feladjuk egész eddigi életünket. – Sybil azonban észrevette férje szemében a vágyódást. Korábban még soha nem tüzelte fel ennyire egy kínáló munkalehetőség. Tudta, hogy nem csupán a pénzről szól a történet. Blake valami újszerű és izgalmas kihívásra vágyott. Ez tűzbe hozta. Most valami nagy dobásra készült, ami végső soron nekik is sokat jelentene, ha sikeres lesz a vállalkozás. Ezt sem volt szabad figyelmen kívül hagynia. Karrierje során most először fordult elő a férjével, hogy nem érdekelte a felkínált munkahely elhelyezkedése.

– Amikor ilyen nagyságrendű összegről van szó, akkor megváltozik a helyzet, Syb – mondta lágy hangon Blake. – Olyan nagy kérdés lenne, hogy néhány évre San Franciscóba tegyük át a székhelyünket? Hiszen ott is írhatnád a könyvedet, és onnan is beküldheted a szakmai cikkeidet. És ha arról van szó, bármikor visszarepülhetsz New Yorkba az ügyfeleidhez vagy a múzeumokhoz, hogy a kurátori munkádat leszervezd. – Blake megpróbált olyan javaslatokkal előrukkolni, amik tetszhetnek a feleségének, de süket fülekre talált. Olyan volt, mintha egy felhőkarcoló üvegfalán próbált volna felmászni.

– Hogy a fél életemet a levegőben töltsem, miközben a három gyerek vár otthon – jegyezte meg a férje felvetésétől láthatóan ledöbbsent Sybil. Már magában az a tény is sokkolta, hogy ilyesmi velük kapcsolatban Blake fejében egyáltalán felmerülhetett. Látta a férjén, hogy komolyan elgondolkodott az állásajánlat elfogadásán. Valahol megértette őt, de ezzel az egész családjuk életét felforgatná. Ő képtelen lett volna kitenni ennek a gyermekeiket. És persze magát sem szívesen. Ez így nem volt fair.

A gyerekek visszajöttek a hétvégi házhoz, hogy harapjanak valamit. Így hát jegelték a témát, és egészen estig nem hozták szóba a kényes kérdést. Csak akkor folytatták, amikor Andrew és Caroline átmentek a barátaikhoz látogatóba, Charlie pedig lefeküdt aludni a hálószobájuk melletti szobájában.

– Tudom, hogy milyen nagy kérdés ez részemről, de a gyerekek alkalmazkodnának az új helyzethez – bizonygatta

Blake. – Szeretnének új barátokat, és Andy az idén amúgy is befejezné az iskolát. Ez az ajánlat nem várhat. Ha nem fogadom el, akkor keresnek valaki mást helyettem. Most van szükségük az álláshely betöltésére. – Blake szavai kétségbeesettnek hangzottak, és Sybil megsajnálta. De magát és a gyerekeket még jobban sajnálta. Látta Blake-en, mennyire szeretné megkapni ezt a munkát, de ez minden más családtag érdekével ütközött.

– És a földrengések? – hívta fel a férje figyelmét Sybil. Megpróbált egy utolsó szalmaszálla kapaszkodni, de maga is érezte, milyen önzés ez részéről.

– Már több mint száz éve nem volt igazán komoly földrengés a térségben – mondta Blake, és jót mulatott a felesége félelmén. De tudta, hogy Sybil ugyanolyan nyakas természetű, mint ő.

– Hát, akkor már épp itt az ideje, hogy legyen. Mellesleg 1989-ben elég komoly földrengés pusztított arrafelé.

– Csak azért, mert odaköltözünk, még nem fog rengeni a talpunk alatt a föld – mondta Blake, és gyengéden magához húzta a feleségét. Összeölelkeztek, és aznap este már nem beszéltek többet a San Franciscó-i állásajánlatról. Másnap reggel anélkül utaztak vissza a nagyvárosba, hogy pontot tettek volna az ügy végére. Egyikük sem volt mérges a másikra, de mindkettejük számára fontos volt mihamarabb rendezni az ügyet.

Még több napon keresztül vitatkoztak a dolgon, de egyiküknek sem sikerült meggyőznie a másikat. Végül Sybil belátta, hogy soha nem bocsátaná meg a férje, ha végül visszautasítaná ezt a munkalehetőséget. Örökké megmaradna a rossz szájíz, mintha lenyelt volna egy keserű pirulát. Ez sokkal jobban megviselné Blake-et, mint amennyire őt megviselné, ha San Franciscóba költöznének. Habár nem örült neki, kénytelen volt belátni, hogy Blake számára aligha adódik még egy ilyen lehetőség. És ha jobban belegondolt, a pénz is elég ösztönzően hatott. Mert ha igazán sikeres lesz a vállalkozás, akkor sem nekik, sem pedig a gyerekeiknek nem lesznek

többé anyagi gondjaik. Hosszasan átrágták Blake-vel a dolgot, és már maga is belátta, hogy ez is egy fontos szempont.

Blake mindössze annyit kért tőle, hogy adjon neki két évet. Megígérte Sybilnek, ha két év után is úgy érzi, hogy komoly megrázkódtatás a család számára a San Franciscó-i élet, akkor felmond, és visszaköltöznék New Yorkba. Sybil szerette a férjét, és nem akarta derékba törni sem a karrierjét, sem pedig a házasságukat. Amikor lejárt a két hét gondolkodási idő, a sok vitába belefáradtan a férje szemébe nézett, majd átölelte Blake-et.

– Rendben. Beadom a derekam. Túlságosan szeretlek ahhoz, hogy az álmaid feladására kényszerítselek. Majd valahogy megoldjuk, és működni fog a dolog – mondta, és a férje szemébe nézve nyomban látta, hogy helyesen cselekedett. Blake hálásan és elragadtatással tekintett vissza rá. Reggel első dolga volt telefonálni a San Franciscó-i cégnek, hogy elújságolja nekik az örömhírt. Aztán felmondta az állását a kockázati tőkebefektető cégénél. Aznap este vacsora után a gyerekekkel is közölték a hírt.

A srácok a hír hallatán először halálra rémültek, de az anyjuk közölte velük, hogy ezt az áldozatot, mindnyájuknak meg kell hozniuk a közös ügy érdekében. Az apjuk fontos mér-földkőhöz érkezett a karrierjében, és hosszú távon ez a döntés a család jólétét és biztos megélhetését szolgálja. Caroline és Andrew már elég érett volt ahhoz, hogy ezt megértse. Sybil pedig nem adott nekik más választási lehetőséget. Továbbá arra is rámutatott, hogy ez a döntés részéről is nagy áldozattal jár. Még aznap délután felhívta Andy iskoláját, ahol beleegyeztek, hogy ha Andy szeretne, visszajöhet az iskolába, és együtt érettségizhet le az osztálytársaival. Ha sikeresen befejezi a tanévet a San Franciscó-i középiskolában, akkor Andrew a régi barátaival ballaghat el.

Blake belement abba, hogy az első negyedévet még New Yorkban fejezzék be, így Sybilnek és a gyerekeknek csak januárban kell költözniük. Ő viszont már a következő hetekben útnak indul, hogy legyen elég ideje megfelelő új otthont találni

San Franciscóban. Egyikük sem akart ingatlant vásárolni, mert nem tudták biztosan, hogy az átköltözés végleges lesz-e, vagy csupán átmeneti. Sybil egyértelművé tette, hogy egy világos, modern apartmanba szeretne beköltözni, nem pedig családi házba. Már a San Franciscó-i iskoláknak is utánaézett, és felvette velük a kapcsolatot. Továbbá abban maradtak, hogy megtartják a tribecai lakásukat, ahova két év múlva hazaköltözhetnek, ha úgy alakul a helyzet, és Sybilnek is lesz hol laknia, amikor munkaügyben New Yorkban jár. Sybilnek két és fél hónap állt rendelkezésére, hogy mindent elrendezzen az indulásig, Blake-nek pedig ennyi ideje volt, hogy új otthont találjon számukra, és beleződjön a munkába.

Sybil úgy tervezte, hogy először csak bérelt bútorokkal rendezik be az új lakásukat, a szükséges berendezést ráérnek megvenni később, ha már eldőlt, hogy végleg ott maradnak-e. Egyelőre csak pár évben gondolkoztak, nem tervezték azt, hogy végleg San Franciscóba költöznek. Előbb látni akarták, hogy működik-e a dolog. Sybil és a gyerekek számára megnyugtató érzés volt, hogy bármikor visszaköltözhetnek New Yorkba. Sybil pedig eleve azt remélte, hogy csak rövid ideig élnek San Franciscóban. Ennek ellenére, Blake kedvéért, teljes elánnal belevetette magát a költözéssel kapcsolatos teendőibe, és igyekezett meggyőzni a gyerekeket, hogy ez még nem a világ vége.

Andy családodottan vette tudomásul, hogy elköltöznek, de észérvekkal meg lehetett győzni. Megértette, hogy ezzel a család anyagi helyzete jelentősen javulhat. Büszke volt az apjára, és örült, hogy a barátaival együtt ballaghat el a középiskolából júniusban. Caroline jelenetet rendezett, és azal fenyegetőzött, hogy nem megy velük Kaliforniába. New Yorkban azonban nem éltek rokonaik, akikhez odaköltözhetett volna, így nem volt hova mennie. A szülők felajánlották neki, hogy akár egy bentlakásos New York-i középiskolában is folytathatja a középiskolai tanulmányait, ezt viszont ő nem akarta. Végül nem volt más választása, ő is elfogadta a San Franciscóba költözés tervét. Ahogy azt előre sejteni lehetett,

Charlie-val volt a legkönnyebb dolguk. Ő jó bulinak tartotta az egészszet, és mindent tudni akart az új iskolájáról.

Két héttel Blake távozása után Sybil már mindhárom gyerek átíratását elintézte. Sikerült kiváló San Franciscó-i iskolákat találnia számukra. Blake személyesen is ellátogatt az iskolákba, és nagyon elégedett volt a tapasztalataival. Időközben nekilátott a lakáskeresésnek is, de amikor a hálaadás ünnepére hazautazott, még mindig nem sikerült megfelelő új otthont találnia. A feladat nehezebb volt, mint hitte: olyan lakást kellett keresnie, amelyik mindhárom iskolához viszonylag közel van, és Sybil igényeinek is megfelel. Azaz legyen modern, napos, tágas, nagy belmagasságú, és szép kilátás nyíljen a tengerre. Ráadásul a bérleti díjak is szemérmetlenül magasnak tűntek a New York-iakhoz képest.

Blake imádta az új munkáját, és amikor hazajött látogatóba, legalább tíz évvel fiatalabbnak látszott. Sybil ránézésre is tudta, hogy a férje megtalálta a számítását. Az viszont még mindig aggasztotta, hogy nem sikerült megfelelő lakást találnia a család számára. Blake megígérte, hogy hálaadás után még nagyobb erőbedobással áll neki a keresésnek.

– És mi lenne, ha szállodában lalnánk? – vetette fel Charlie, miután az apja visszautazott San Franciscóba.

– Remélem, erre nem kerül sor – felelte Sybil komor arc kifejezéssel. Ő nem szívesen költözött volna szállodába három gyerekekkel, bármennyire tetszett Charlie-nak az ötlet. – Apu biztos talál majd valami jó lakást, mire eljön a költözés ideje – vigasztalta a kisfiát. Az ingatlanügynök egy ötvennyolcadik emeleti lakásra próbálta rábeszélni őket, ahonnan mesés kilátás nyílt a tengerre. Csak hát a Millennium Tower a kétes hírű Mission Streeten magasodott, ami nem éppen ideális környék a gyerekeknek, jöllehet a toronyház a pénzügyi negyedben állt, több másik irodaépülettel körülvéve, és a környék is kikupálódott az utóbbi években. Nem voltak viszont parkok és játszóterek a közelben, ahová Charlie lemehetett volna játszani. Maga a lakás nagyon puccos toronyházban volt, és Hongkongba költözött tulajdonosa már egy éve vevőt keresett rá,

mindeddig sikertelenül. Az épülettel kapcsolatban ugyanis szerkezeti problémák merültek fel, ami megnehezítette a lakások értékesítését, ugyanakkor könnyebb volt lakást bérelni benne, akár jutányos áron is. Az ingatlanközvetítő éppen azon ügyködött, hogy egy- vagy kétéves bérleti szerződést hozzon tető alá a tulajdonossal.

A felmerült szerkezeti kifogások ellenére a toronyház nagyszerű épület volt. Blake már alig várta, hogy megnézhesse a lakást, az ingatlanközvetítő pedig rajta volt az ügyön, hogy mihamarabb bejuthassanak. Több más lehetséges lakás is felmerült, és Sybil mindennap rácsörgött Blake-re, hogy megtudja, hogy áll a helyzet.

Időközben a gyerekek a karácsonyi szünet előtti utolsó hónap minden napját igyekeztek kiélvezni a New York-i iskoláikban. Andy arra használta ki a hátralevő időt, hogy sorra látogatta a barátait, illetve kosár- és hokimérkőzésekre járt. Caroline szemében a szülei még mindig szívtelen zsarnokok voltak, de azért ő is jól érezte magát a barátaik társaságában. Úgy tervezték, hogy a karácsonyt még New Yorkban töltik, és csak újév napján repülnek át San Franciscóba. Sybil magában csak azért fohászzkodott, hogy addigra összejöjjen az új lakás, és Blake is így volt ezzel. Mivel ez idáig nem jártak szerencsével, mind a ketten egyre többet idegeskedtek. Blake december 1-jén szabaddá tette magát, hogy az egész napját lakáskeresésre fordítsa az ingatlanközvetítő társaságában. Nagyon bízott benne, hogy ezúttal rátalálnak az igazira. Képtelen volt felfogni, miért ennyire nehéz eleget tenni a felesége elvárásainak, elvégre mindössze egy olyan, modern épületben lévő négyszobás lakásra vágytak, ami elég napos, tágas, és szép kilátás nyílik az ablakokból.

Aznap öt kiszemelt lakást terveztek felkeresni. Nem volt köztük a Millenium Towerben található, mert azt még nem sikerült leszervezni. Blake és Sybil azonban nagyon bizakodók voltak. Blake a megérkezése óta a Regencyben lakott, ahol hotellakosztályokat és szövetkezeti bérlakásokat vehettek ki a szállóvendégek, ámde Blake nem tartott megfelelőnek

egy ilyen átmeneti megoldást a család számára, nekik új otthonra volt szükségük.

Az ingatlanközvetítő a bérlakásán vette fel Blake-et egy ködös San Franciscó-i reggelen. Biztosította afelől, hogy aznap sikerrel járnak. Azt mondta, nem szokott a megérzéseiben csalódní. Blake csak remélni tudta, hogy igaza lesz. Hálás volt Sybilnek és a gyerekeknek, amiért hajlandók voltak belemenni a költözésbe, most viszont rajta volt a sor, hogy gondoskodják számukra a megfelelő otthonról.

Az első lakás, amit megnéztek, a 30-as években felhúzott épületben volt, a Pacific Heightson, a város egyik legelőkelőbb környékén. Maga a lakás viszont sötét és nyomasztó hangulatot árasztott. Habár lenyűgöző kilátás nyílt belőle, nem sugározta a modern életérzést, ami után Sybil áhítozott. Ráadásul északi fekvésű volt. Miközben a második lakás felé hajtottak, Blake azon morfondírozott, vajon sikerül-e minden szempontból megfelelő lakást találniuk. Nem vitte rá a lélek, hogy közölje a rossz hírt Sybillal. Miért fájdjtsa feleslegesen azzal a szívét, hogy megint egy rossz lakást nézett meg? Valahol csak van San Franciscóban egy olyan bérlakás, ami megfelelő otthonuk lehet. Nincs mese, fel kell kutatnia. Kerül, amibe kerül.

Sybil lehetővé tette számára, hogy megvalósíthassa az álmát. Ezek után neki kötelessége rendes otthont találni a családjának. Ennyivel tartozik nekik, ha már nagylelkűen beleegyeztek, hogy ebbe a városba költözzenek miatta. Blake egy percre lehunyta a szemét, és a feleségére gondolt. Hiányzott neki Sybil. Amikor kinyitotta szemét, éppen egy kereszteződésben álltak. Blake előtt egy impozáns épület körvonalai rajzolódtak ki. Pont olyan volt, mintha a New York-i Frick Múzeumra bámult volna. Korábban nem tűnt fel neki ez az épület, noha többször is végighajtottak a Pacific Hightson.

– Miféle ház ez? – kérdezte Blake, mert felkeltette a kíváncsiságát az épület. Inkább egy kisebb múzeumnak látszott, mint lakóháznak. Egy fasor takarásában állt, és csak a teteje

kukucsált ki a lombkorona felett. Míves kertkapuja mögött hatalmas udvar terült el. A kert gondozatlannak tűnt.

– Ez a Butterfield-kúria –felelte az ingatlanközvetítő, miközben elhajtottak a stoptábla mellett. Blake kénytelen volt hátrafordulni, hogy ne veszítse szem elől a házat. Elbűvölte ez az európai stílusú épület. Pompásan festett, annak ellenére, hogy szemlátomást már egy ideje lakatlanul állt.

– Kik élnek itt? – kíváncsiskodott tovább.

– Már egy jó ideje senki. Ez a ház több mint száz éve épült. Már az 1906-os földrengés előtt is itt állt. Még a századfordulón építtette egy jelentős bankárcsalád. Aztán a gazdasági válság idején elvesztették a vagyonukat, ezért kénytelenek voltak eladni. Ezt követően többször is gazdát cserélt az ingatlan, mígnem öt vagy hat évvel ezelőtt az egyik bank érvényesítette a rá bejegyzett jelzálogjogát. Azóta üresen áll. Manapság már senki sem akar ilyen hatalmas házban élni. Túl magas a fenntartási költsége, és személyzetet is kell fogadni, ami elég macerás dolog. Előbb-utóbb megveszi majd valaki, aki fantáziát lát a telekben, és ledózeroltatja az épületet. Nem hiszem, hogy a bank szívesen adná a nevét egy ilyen romboláshoz, mert ez elég rossz reklám volna. Akár szállodaként is üzemeltethetnék. Erre a célra tökéletes, hiszen a telek sem kicsi. Csak hát ezen a környéken nincs erre igény. Így aztán üresen áll. Van benne vagy húsz hálószoba és több tucat cselédszoba. No meg egy bálterem. Az irodában pontos feljegyzés van róla, de jómagam még sosem jártam az ingatlanban. Az épület San Francisco történelmének része, ezért is szomorú, hogy eddig még nem találtak rá vevőt. Pedig a csúcstechnológiára épült iparágak köszönhetően a város vonzáskörzetében fellendült a gazdaság. A bank pedig szeretne megszabadulni tőle, ezért nevetségesen alacsony árat kér érte. De egy ilyen épület fenntartása rengeteg fejfájást okoz, ezért érthető, hogy senki sem csapott még le rá. – Blake bólintott. Könnyű volt belátni, hogy ez állhat a dolog hátterében. De még így lakatlanul és kissé elhanyagolt állapotban is méltóságteljesen festett az épület, és csak úgy sugárzott belőle

az elegancia. Blake azonnal látta, hogy már jó ideje nem volt gondos gazdája, aki törődött volna vele.

– Mi történt azzal a családdal, akik itt éltek? Butterworthök, ha jól értettem.

– A Butterfieldekkel? – helyesbített az ingatlanközvetítő. – Gondolom, leléptek a színről, miután értékesítették az ingatlant. Vagy kihaltak. Mintha valami olyasmit hallottam volna, hogy Európába költöztek. Mindenesetre már nem tartoznak a San Franciscó-i társadalmi elithez. – Szomorú volt belegondolni, hogy egy olyan család, amely egykor pompás eleganciában és fényűzésben élt ebben a villában, csak úgy kihalt. Blake-et elbűvölte a ház és a róla hallott történet. Pillanatnyilag nem volt ideje ezen gondolkodni, mert aznap még négy másik lakás várt rájuk. Amikor később visszament a piactértől délre fekvő irodájába, majd ezt követően a szállodájába, nem voltak hiú ábrándjai. Tudta, hogy Sybilnek egyik lakás sem tetszene. Este felhívta a feleségét telefonon, és elmondta neki, hogy ezúttal sem járt sikerrel.

– Előbb-utóbb csak rátalálsz az igazira – mondta a felesége, és megpróbált bizakodónak hangzani. – És mi a helyzet a Millennium Towerben lévő lakással? – kérdezte, habár nem szívesen lakott volna az ötvennyolcadik emeleten. Ennek már a pusztá gondolatába is beleszédült, és továbbra is aggasztotta, hogy egy földrengéseknek kitett ország részbe költöznek. Egy esetleges tűzvészről már nem is szólva. Nem lenne kellemes három gyerekekkel lesétálni onnan.

– A Hongkongban élő tulajdonos nem válaszolt a megkeresésre. Lehet, hogy nem szeretné bérbe adni a lakást.

– Hmm, még ez is – mondta Sybil, utalva az ötvennyolcadik emelettel kapcsolatos aggályaira. Ekkor Blake már kis híján megemlítette az üresen álló hatalmas kúriát, amit aznap reggel látott, de aztán más témára terelődött a szó, és megfedkezett róla. Lefekvés után megint eszébe jutott, és az ágyában fekvve megpróbálta elképzelni, milyen lehet belülről. Bár tudta, hogy nevetségesnek fog hangzani, másnap reggel telefonált az ingatlanközvetítőnek, és pusztán kíváncsiság-

ból rákérdezett a vételárra. Volt abban a házban valami nagyon megkapó. Valami egészen különleges, diszkrét báj áradt belőle. Az ingatlanközvetítő közölte vele az irányarat. Blake elképedt, hogy milyen keveset kérnek érte.

– Kész vagyont emészt fel egy ilyen ház fenntartása, de szerintem a bank még kevesebbel is beérné érte. Azt beszélük, hogy már az elárverezés is szóba került, de a bank nem szeretné, hogy egy ingatlanspekuláns kezébe kerüljön, aki esetleg földig rombolja a házat. A telek többet ér, mint amennyiért meghirdették. – Az ingatlanközvetítő alacsonyabb árat mondott a házra, mint amennyibe a korábban megnézett, eladásra kínált lakások kerültek. Ráadásul azok nem is tetszettek Blake-nek. A San Franciscó-i ingatlanárak az egekben jártak. Még a tribecai loft lakásukért is tízszer többet kaptak volna, mint amennyit a Butterfield-kúriáért kértek. Ennyiért igazán alkalmi vételnek tűnt.

– Milyen állapotban van, mármint belülről?

– Fogalmam sincs, de rákérdezhetek. Szeretné megnézni? – kérdezte meglepődve az ingatlanközvetítő. A ház szöges ellentéte volt azoknak az elvárásoknak, amelyeket korábban felvázoltak. Új építésű, modern lakást akartak, nem pedig egy ódon házat. Ráadásul bérelni, nem pedig megvásárolni. És ez így is volt, csak Blake nem számolt azzal, hogy ez az ódon, lakatlan ház ennyire befészkelje magát a gondolataiba.

– Nem hinném, hogy érdemes személyesen megtekintennem. Pusztán kíváncsiságból kérdeztem. A feleségem kitékerné a nyakamat, ha megvenném.

– Ha tetszik a ház, akkor érdemes alámenni az irányárnak – magyarázta az ingatlanközvetítő nyugodt hangon Blake-nek, és úgy tett, mintha nem hallotta volna a feleségével kapcsolatos megjegyzését.

Blake nem igazán akart alkudozni, mert az irányár már amúgy is nagyon alacsony volt. Elég egy kicsit kipofozni a házat, és jóval magasabb áron tudják majd eladni, ha elköltözik San Franciscóból. Ha pusztán befektetésként tekintett az ingatlanra, már akkor sem tűnt ostoba ötletnek a megvétele.

– Lehet, hogy mégiscsak megnézem a házat. Pusztán kíváncsiságból – mondta színlelt közönnyel.

– Mindjárt visszahívom – rakta le a telefont az ingatlanközvetítő. Így is lett, öt perc múlva megint vonalban voltak. Időközben a hölgy megszerezte a ház kulcsait az irodavezetőtől, és a banknál is utánanézett az ingatlannak. Megerősítették, hogy már jó ideje árulják, de még nem találtak rá vevőt. Egyértelmű volt, hogy szeretnének mihamarabb túladni rajta. – Ha Önnek is megfelel, akkor délben megmutathatom magának az ingatlant. – Blake nagy számárnak érezte magát, mégis belement. És pontban 12 órakor a ház műves kapuja előtt kiszállt a taxiból.

Ahogy körbesétálták a házat, Blake-nek olyan érzése támadt, mintha időutazáson venne részt. Visszacsozott a huszadik század elejére. Antik környezetben lépkedett, de lenyűgözően szép és elegáns díszletek között. Faragott díszlécekkel szegélyezett falak, fakazettás könyvtárszoba, gyönyörűen lakkozott parketta, és a Versailles pompáját felidéző bálterem emelte a palota színvonalát. Inkább múzeumnak vagy hotelnek nézett ki, mint lakóháznak. Ráadásul az épületet belülről meglepően jó állapotban találta. Nyoma sem volt rejtett hibáknak. A konyhában egész halom kis harang sorakozott, melyekkel a kúria fénykorában a szolgálkat hívták magukhoz. A társalkodószobák mérete is egészen lenyűgözte. Ráadásul az összes hálószoba ugyanazon az emeleten helyezkedett el. Minden hálószobához tartozott egy kis öltözőszoba és nappali, továbbá egy tágas fürdőszoba.

A vendégszobák külön szinten helyezkedtek el. Ezekhez is tartozott márványkandallóval felszerelt nappali, ahonnan lélegzetelállító kilátás nyílt az udvarra. A cselédek és a szolgálk szobái pedig a legfelső szinten kaptak helyet. Bármelyik többgenerációs család kényelmesen elfért volna benne, és még egy sereg szolgálót is el tudtak volna szállásolni. Blake fel-le kapott a lépcsőházban, újra és újra felmérte a különböző emeleteket. Feltűnt neki, hogy a konyhát az idők során modernizálták, de még így sem felelt meg teljesen a mai igényeknek.

– Milyen elképesztő ez a ház – mondta áhítattal, miután mindent másodszer is alaposan szemügyre vett.

– Szeretne ajánlatot tenni rá? – kérdezett rá nyíltan az ingatlanközvetítő. Blake csendben álldogált, és a gondosan kimunkált mennyezetre emelte a tekintetét, mintha komolyan fontolóra venné a kérdést. Ekkor vette észre, hogy az összes csillárnak nyoma veszett. Ezeket pótolniuk kellene. Már pusztán a méretei miatt is, egy ekkora házat berendezni bútorokkal komoly kihívást jelentene.

– Azt hiszem, igen – felelte csendesen, és közben alig ismert rá a saját hangjára. – Még ha egyetlen napig sem fogunk itt élni, akkor is remek befektetés lenne. Feltéve, hogy jó árat tudunk kialkudni érte. Elég egy belső tisztasági festés, és ki kell szabadítani a bedeszkázott ablakokat, s máris jelentős változás érhető el. – Blake nem tudta eldönteni, hogy saját magát vagy az ingatlanközvetítőt próbálja-e meggyőzni. Azt viszont tudta, hogy egyelőre nem mondja el Sybilnek a dolgot. Képtelen lett volna neki elfogadható magyarázatot adni a döntésére, és ez a ház minden volt, csak az nem, amire a felesége vágyott. Végül pimaszul alacsony árajánlatot tett a házért, csaknem megfelezte a bank által megadott irányarat. Úgy érezte, hogy egy próbát megér. Mintha csak Las Vegasban rulettenne. Szinte biztos volt benne, hogy ennyiért nem kapja meg, de jó móka volt alkudozni egy kicsit. Már pusztán a telek mérete és elhelyezkedése alapján bomba üzlet lett volna, ha elfogadják az ajánlatát.

Az ingatlanközvetítő egy órával később át is küldte az árajánlat tervezetét az irodájába, Blake pedig aláírta a szükséges papírokat. Olyan volt, mintha csak valami jó tréfa lenne az egész, amit maga sem vesz komolyan. Arcátlanul alacsony árat ajánlott egy olyan házért, ami senki másnak nem kellett. Aznap már nem is foglalkozott többet a dologgal, lekötötték a figyelmét az értekezletek. Csak délután hat körül végzett. Íróasztalához érve az ingatlanközvetítő üzenete várta. Mindössze annyi állt benne, hogy hívja vissza telefonon. Még mielőtt visszaindult volna a szállodájába, Blake sort kerített

a hívásra. Szinte biztos volt benne, hogy a bank elutasította az ajánlatát, és ezt akarják vele közölni. Abban már kevésbé volt biztos, hogy ennek örülnie kellene-e, vagy sem.

– A Butterfield-kúria az öné, Mr. Gregory – mondta az ingatlanközvetítő ünnepélyes hangon. Beletelt egy kis időbe, mire Blake-nek sikerült felfognia a szavait. – A ház az öné – ismételte meg az ingatlanközvetítő. – A bank elfogadta az ajánlatát. Két héten belül le akarják zárni az ügyletet. Ennyi ideje van a házat alaposan átvizsgálni. – Blake-nek csupán egyetlen esélye maradt arra, hogy kifaroljon az üzletből: ha valami előre nem látható, rejtett hibát talál a házon.

– Uramisten – sóhajtotta, és leroskadt a székére, mint akit letaglóztak. Csak arra tudott gondolni, hogyan fogja ezt beadni a feleségének. Épp az imént vett egy csaknem félhektáros telket, amin egy közel kétezer négyzetméteres, 1902-ben épült kúria áll, többtucatnyi szobával és bálteremmel. Először pánik tört rá, amikor elképzelte, milyen képet vág a felesége, ha meghallja, de aztán elnevette magát. Még mindig visszaléphet az üzlettől, ha nagyon akar, hiszen a ház állapotfelmérése még hátravan. De nem akart visszalépni. Maga sem tudta, miért. Habár ez teljesen eszement vallomásnak hangzott, de beleszeretett abba a házba. „Ez biztos a középkorúak krízise”, próbált valami épkezláb magyarázatot találni az érzelmkitörésére. Először elfogadtam ezt a San Franciscó-i állást, majd megvásároltam egy száztizenöt éves kúriát. Hát Sybil biztos nem erre gondolt, amikor valami modern lakás bérelését ecsetelte.

Miközben Blake visszasétált a szállodába, azon morfondírozott, vajon mi üthetett belé, hogy ilyen örült döntéseket hoz mostanság? De bármi volt is az oka, végre az övék egy ház, ahol élhetnek. És ezt a házat olyan jutányos áron kapták meg, hogy ezt szinte meg sem fogja érezni a családi kassza. Legalább ezért nem orrolhat meg rá Sybil. Elég kifesteniük, és a Butterfield-kúriából máris luxusszínvonalú otthon lesz. Egy rövid időre biztosan megteszi, a későbbiekben pedig, ha úgy alakul, busás haszonnal túladnak rajta. Csupán erről kell

valahogy Sybilt meggyőznie. Csakhogy tudta: a bankkal nem volt nehéz dűlőre jutnia, de Sybillel annál nehezebb lesz. De végül is senki sem fog belehalni abba, ha néhány évig egy ilyen hatalmas házban kell élnie. Biztos jó móka lesz.

– Ez itt a Gregory-kúria – mondta ki hangosan, és felnevetett.